

Arrest

nr. 170 057 van 17 juni 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake:

1. X
2. X

in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X

3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Chileense nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, en dat X, die eveneens verklaart van Chileense nationaliteit te zijn, op 16 mei 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 februari 2012 waarbij de beslissing van 23 februari 2011 inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ingetrokken wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. DE BLOCK verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers hebben op 15 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis ingediend. Deze aanvraag werd aangevuld op 16 december 2010.

De gemachtigde van de federale staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 23 februari 2011 een beslissing genomen waarbij de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en aan verzoekers bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 3 mei 2012 heeft de gemachtigde voormelde beslissing ingetrokken en een nieuwe beslissing genomen waarbij verzoekers' aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en aan verzoekers bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

Dit zijn de bestreden beslissingen die op 17 april 2012 aan verzoekers ter kennis werden gebracht.

Eerste bestreden beslissing:

"B. C., V. P. (...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Chili

geboren te chil op 16.07.1970

adres: (...)

T. H., L. D. C. (...), geboren op 30.06.1971 te Puente Alto met nationaliteit Chili

+ hun kinderen:

B. T., C. B. (...), geboren op 27.09.1991 te Puente Alto met nationaliteit Chili

B. T., P. A. (...), geboren op 11.05.1999 te Santiago met nationaliteit Chili

Hierbij verzoek ik u de ongegronde beslissing d.d. 23.02.2011 (en het daarmee samenhangende bevel om het grondgebied te verlaten) inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, in te trekken.

In bijlage vindt u de nieuwe beslissing inzake de verblijfsaanvraag van betrokkene.

Gelieve betrokkene een afschrift van deze brief te overhandigen nadat hij voor kennisname heeft getekend. Een afschrift dient aan mijn diensten te worden teruggestuurd.

Onze excuses voor de hierdoor veroorzaakte overlast.

Gelieve betrokkenen een afschrift van deze brief te overhandigen nadat zij voor kennisname hebben getekend.

Een afschrift dient aan mijn diensten te worden teruggestuurd."

Tweede bestreden beslissing:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 werd ingediend met aanvullingen dd. 23.09.2010 en 16.12.2010 door :

B. C., V. P. (...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Chili

geboren te chil op 16.07.1970

adres: (...)

T. H., L. D. C. (...), geboren op 30.06.1971 te Puente Alto met nationaliteit Chili

+ hun kinderen:

B. T., C. B. (...), geboren op 27.09.1991 te Puente Alto met nationaliteit Chili

B. T., P. A. (...), geboren op 11.05.1999 te Santiago met nationaliteit Chili

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van

de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat het kind van betrokkenen hier naar school gaat vormt geen grond voor een verblijfsregularisatie aangezien betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst of in een derde land te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. De scholing vindt trouwens plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Als prangende humanitaire situatie halen betrokkenen de medische toestand van de heer B. C., V. P. (...) aan. De wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt echter duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene echter vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17.05.2007 (BS 31.05.2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15.09.2006: via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Wat de lokale verankering van betrokkenen betreft (betrokkenen huurden een appartement, hebben een vrienden- en kennissenkring uitgebouwd, leggen getuigenverklaringen voor, de kinderen liepen school, leggen een arbeidscontract en een attest van werkbereidheid voor en de heer V. P. B. C. (...) leerde Nederlands). Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat hij sinds 2004 in België zou verblijven. Echter betrokkenen hebben geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkenen hebben zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat zij nu geïntegreerd zouden zijn, is louter het gevolg van hun eigen houding. Om deze redenen kan hun integratie onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- Betrokkenen verblijven langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinéa 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

Het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden opgesteld in drie exemplaren: het origineel wordt afgegeven aan de vreemdeling, een exemplaar wordt mij toegestuurd en het derde wordt door uw diensten bewaard. Elk exemplaar dient door de vreemdeling ondertekend te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 9 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 2, 3 en 4 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekers betogen dat in de 'eerste' bestreden beslissing onvoldoende werd gemotiveerd waarom de eerdere ongegrondheidsbeslissing werd ingetrokken.

2.1.2. Verzoekers stellen ter terechtzitting, geconfronteerd met de theorie van de intrekking van een administratieve rechtshandeling, zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Verzoekers hebben geen belang bij hun kritiek in zoverre deze gericht is tegen de beslissing om de ongegrondheidsbeslissing van 23 februari 2011 in te trekken, nu deze beslissing geen rechten heeft toegekend aan verzoekers. Verzoekers hebben er geen enkel belang bij dat de ongegrondheidsbeslissing van 23 februari 2011 zou "herleven". De vernietiging van de intrekkingbeslissing kan aan verzoekers geen enkel nut opleveren. Het eerste middel is niet ontvankelijk, minstens ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel werpen verzoekers een schending op van artikel 9 en 62 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en de redelijke termijn en van artikel 2, 3 en 4 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekers de schending aanvoeren, heeft geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (RvS 4 juli 1996, nr. 60.751, T.B.P. 1996, 698).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud ervan verzoekers het genoemde inzicht verschaffen en aldus volstaat om hun toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoekers betogen in een eerste onderdeel op algemene wijze over de ontvankelijkheid van de aanvraag. De tweede bestreden beslissing betreft de ongegrondheid van verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf. De door verzoekers in een eerste onderdeel geuite kritiek is dan ook niet relevant, nu zij geen betrekking heeft op de in casu aangevochten beslissing.

Ook de kritiek aangaande het ongegrond verklaren van de aanvraag, kan niet leiden tot nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verzoekers zijn de mening toegedaan dat de gemachtigde de aanvraag had moeten beoordelen in het licht van de instructies van 19 juli 2009. Verzoekers gaan in hun betoog voorbij aan het feit dat het de gemachtigde niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing. Dergelijke redenering maakt een schending van het legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet uit.

De instructie van 19 juli 2009 waarop verzoekers zich beroepen is met een arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigd. Dit vernietigingsarrest heeft werking erga omnes,

zodat verzoekers zich niet kunnen beroepen op de vernietigde instructie. Ingevolge de vernietiging ervan, kan de instructie niet langer worden beschouwd als een geldige rechtsbron.

Verzoekers kunnen niet dienstig aanvoeren dat zij voldoen aan de criteria van de instructie, en de aanvraag aldus niet had mogen worden afgewezen. Verzoekers kritiek komt er in wezen op neer dat bij voorrang de criteria van de vernietigde instructie dienden te worden toegepast. Zij stellen dat de gemachtigde van de bij het nemen van de beslissing, door anders te beslissen, handelde in strijd met de opgeworpen beginselen van behoorlijk bestuur.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Verzoekers maken met hun betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk. Het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel laten als beginselen van behoorlijk bestuur het bestuur niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, 'Beginnelsen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (éd.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, 2006, Die Keure, Brugge, 33).

Ook de kritiek dat de gemachtigde van de federale staatssecretaris zich in het verleden geëngageerd heeft deze instructie te blijven toepassen doet geen afbreuk aan het feit dat de wet moet worden toegepast en niet contra legem kan gehandeld worden door de gemachtigde. Verzoekers' kritiek is derhalve niet van aard afbreuk te doen aan de geldende bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekers die de aanvraag op 16 december 2010 nog actualiseerden, behoorden immers te weten dat verweerder is gebonden door de wet en dat hij het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 diende te respecteren.

Verzoekers kan niet worden gevolgd dat de inhoud van het recht voor hun niet voorzienbaar zou zijn geweest, dan wel dat hun rechtmatig vertrouwen zou zijn geschonden.

Ook de door verzoekers opgeworpen schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoekers brengen geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zouden aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als deze van verzoeker op een andere wijze werden behandeld.

Voorts kunnen verzoekers niet vragen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bestreden beslissing toetst aan de Instructie van 19 juli 2009. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd. omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS S oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Dat de door verzoekers aangevoerde elementen niet onderzocht werden in het licht van de vernietigde instructie neemt immers niet weg dat de gemachtigde bij zijn beoordeling in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid wel degelijk rekening dient te houden met deze elementen. De gemachtigde heeft bij de beoordeling van verzoekers' aanvraag rekening gehouden met alle elementen die zij hebben ingeroepen. Verzoekers betwisten dit niet.

Waar verzoekers in concreto ingaan op het langdurig verblijf, de voorgaande poging om een regelmatig verblijf te bekomen, de werkbereidheid en de medische toestand van verzoekster, beogen zij een

feitelijke herbeoordeling van hun aanvraag, terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarvoor nochtans niet bevoegd is.

De gemachtigde beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid in het kader waarvan deze vermog te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan. In casu heeft de gemachtigde de door verzoekers ingeroepen elementen beoordeeld, doch werd beslist dat verzoekers' aanvraag ongegrond was.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde, met toepassing van diens discretionaire appreciatiebevoegdheid en met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, heeft beslist verzoekers' aanvraag ongegrond te verklaren. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC